

[Erik Eriksen.]

teten bestemme priserne fremover, d. v. s. en tilstand, som forlods lover dækning for omkostningerne, bundet efter vor opfattelse ikke i en økonomisk betragtning, der har bærekraft. Så kan man sige: ja, men det, du dér har nævnt, det er ikke socialdemokratisk politik, og det indrømmer jeg, det er det ikke; en sådan kan regeringen ikke få vor støtte til, men det kan vel heller ikke være overraskende.

Det er min opfattelse, og det skal jeg slutte med at sige, at der her i tinget er et flertal for, at det må være på grundlag af en praktisk og fordomsfri liberal hovedretningslinje, vi går til løsning af fremtidens opgaver. Om den findes i den højtærede statsministers åbningstale, vil vi få besked om i løbet af meget kort tid.

Ole Bjørn Kraft: Forløbet af den politiske debat, vi i dag har indledet, imødeses ikke blot her på rigsdagen, men også i befolkningen med virkelig interesse. Vi er kommet til en korsvej, hvor vi for den økonomiske politiks vedkommende må tage et standpunkt. Befolkningen har i dag krav på, at de enkelte partier tydeligt tilkendegiver, hvorledes deres stilling er til den situation, der er opstået, efter at England nedskar pundet og Danmark valgte at gøre følgeskab uden afkortning; og hvilken politik regeringen og partierne vil anbefale landet at følge. Man har undertiden klaget over, at det var vanskeligt at se forskellen på de forskellige demokratiske partiers politik; fordi de ofte har været henvist til at gå forhandlingens og kompromissets vej. Man har, sagde man, savnet de store og klare linier. Men mon denne periode nu ikke stunder mod sin afslutning? For mit blik tegner sig under alle omstændigheder klart og tydeligt en bestemt skillelinje mellem dem, der ved deres politik, bevidst og undertiden ubevidst, baner vej for en stadig mere gennemført planøkonomisk udvikling hen imod det samfund, man betegner som socialistisk, og dem, der som vi herimod sætter troen på, at det samfundssystem, der gennem fri erhvervsvirksomhed og socialt ansvar i det 19. og 20. århundrede har bragt menneskene de store fremskridt, stadig er den samfundsorden, der udbygget og styrket giver både det enkelte menneske og folkene de rigeste muligheder; både åndeligt og materielt. Denne kamp kæmpes i dag overalt i de demokratiske lande i Vesteuropa. Det er den, der giver bevægelsen i det politiske liv, det er også denne kamp, der stunder til nu

her i Danmark, hvis regeringen og dens parti, direkte og indirekte, vil søge at fremme en politik, der stræber mod de samme mål, som socialdemokratiske partier i andre lande åbent har tilstræbt.

Devalueringen af en række europæiske landes valutaer er et klart vidnesbyrd om Europas økonomiske situation. Dens årsager må ikke alene søges i de vanskeligheder, som Europa er underkastet endnu efter to store verdenskrige, men også i de omkostninger, som socialistiske eksperimenter har påført det europæiske produktionsapparat. Devalueringen er i mere end een henseende det alvorligste økonomiske advarselssignal, der har lydt siden krigens afslutning, og må give anledning til dybtgående overvejelser af, hvad der har fremkaldt den, og hvorledes det skal blive muligt at genskabe den økonomiske stabilitet og tilliden til de enkelte landes mønt.

Søndag den 18. september 1949 er en dato, der vil blive husket i dansk politisk historie. Jeg vil slet ikke lægge skjul på, at ikke blot beslutningen som sådan, men også den måde, hvorpå den blev til, har medført en ændring i Det konservative Folkepartis vurdering af regeringen, og dette vil naturligvis i endnu højere grad blive tilfældet, hvis regeringen, hvad meget jo tyder på, ikke i fremtiden vil føre den politik, som vi finder er nødvendig for at modvirke devalueringens følger og hindre en stadig fortsat forringelse af møntværdien.

Regeringen valgte, før den hørte de politiske partiers repræsentanter, at søge tilslutning til nedskæringen hos erhvervslivet. Jeg finder det naturligvis meget nyttigt, ja, nødvendigt, at inddrage erhvervslivet i overvejelser af denne karakter, men jeg tror — jeg vil gerne sige det til regeringen —, at den rigtige fremgangsmåde vil være først at høre den politiske opfattelse. Erhvervene og organisationerne i det hele taget skal ikke anvendes til et forsøg på at lægge pres på rigsdagens afgørelse. Der har jo været eksempler herpå i fortiden. Jeg behøver blot at minde om, at da tjenestemandsløven i sidste rigsdagssamling skulle gennemføres, havde man først sikret sig tilslutning af tjenestemandorganisationerne og derved naturligvis vanskeliggjort en fri stillingtagen af rigsdagen. Det er rigsdagen, høje regering, der har ansvaret, og hvor der overhovedet er nogen mulighed derfor, bør dette ansvar heller ikke delegeres til nogle enkelte personer. Det konservative folkeparti havde ønsket, at der hin søndag var blevet tilvejebragt mulighed for, at partierne, grupperne, kunne